

RACHEL LYNN SOLOMON

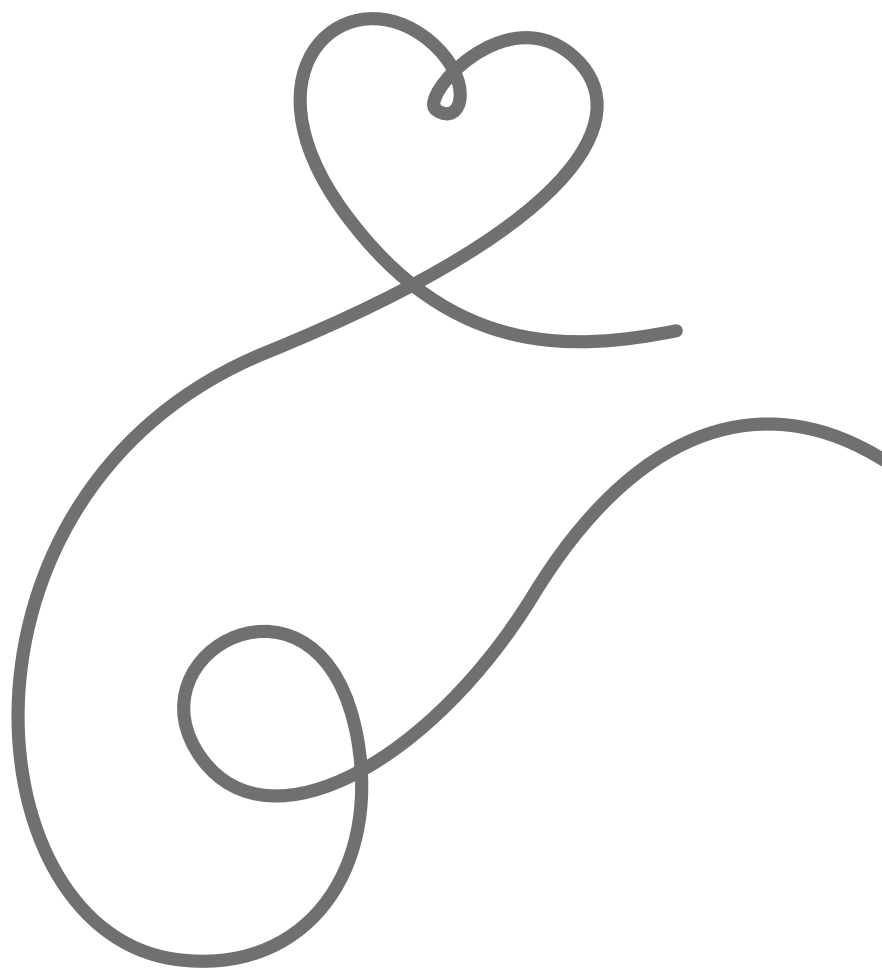

Láska
v živém vysílání

EX

v éteru

EX
v éteru

**RACHEL LYNN
SOLOMON**

Copyright © 2021 by Rachel Lynn Solomon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Burešová, 2022

Cover © Adéla Korbelařová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2831-2 (pdf)

EX

v é t é r a

Pro Ivana

Děkuji ti za to, že ses do toho pustil se mnou.
Děkuji za tvou neutuchající podporu a také za to,
že máš rád příběhy stejně jako já. Jsi můj domov.

„Já se nesnažím hledat příběhy s nějakou představou o tom, že se stane něco špatného. Ale pravda je, že mnoho velkých příběhů stojí na tom, že se něco takového stane.“

- Ira Glass

1

Dominik Yun je v mém nahrávacím studiu.

Moc dobře ví, že to studio patří mně. Už tu pracuje čtyři měsíce a není tedy možné, že by to nevěděl. Je to ve společném kalendáři, v tom, který je propojen s našimi e-mailovými adresami. V modré bublině tam stojí: Studio C – Goldsteinová, Shay. Od pondělí do pátku od 11 do 12 hodin. Konec: nikdy.

Zaklepala bych na dveře, ale – no, důležitým prvkem nahrávacího studia je to, že je zvukotěsné. I když jsem si jistá, že seznam mých chyb by zaplnil půl hodiny vysílání bez reklam, nejsem tak hrozná, abych vlítla dovnitř a riskovala, že Dominikovu nahrávku zničím. Možná je nejméně kvalifikovaným reportérem rozhlasové stanice Pacific Public Radio, ale já mám příliš respektu k umění míchání zvuku na to, abych to opravdu udělala. Co se děje uvnitř studia, by mělo být svaté.

Místo toho se opřu o zeď naproti studiu C a tiše zuřím. Na zdi nad studiem pomalu bliká nápis On Air.

„Tak jdi do jiného studia, Shay!“ volá na mě Paloma Powersová, která moderuje můj pořad. Odchází zrovna na oběd, tedy na zeleninové nudle Yakisoba z malé restaurace naproti přes ulici. Chodí tam každé úterý a čtvrtek už sedm let a nejspíš jen tak nepřestane.

To bych mohla, ale být pasivně agresivní je mnohem zábavnější.

Veřejnoprávní rozhlas není vždycky plný intelektuálů s medovým hlasem, kteří žádají o příspěvky během fundraisingových kampaní. Na každou pozici v téhle branži je asi tak sto zoufalých absolventů žurnalistiky, co přímo milují pořad Americký život, a někdy člověk prostě musí být krutý, aby vůbec přežil.

Já jsem spíš tvrdohlavá než krutá. Díky té tvrdohlavosti jsem tu před deseti lety byla na stáži a teď když je mi dvacet devět, jsem nejmladší hlavní produkční. Tuhle práci jsem chtěla dělat, už když jsem byla malá, ale tehdy jsem snila o tom, že budu sedět u mikrofonu, a ne u počítače.

Ujistím produkční Ruthie Liao, že upoutávku dodám před polednem, a reportérka Marlene Harrison-Yatesová se na mě podívá a vybuchne smíchy. Pak zmizí za dveřmi mnohem horšího studia B. Je 11:20 a dveře studia se konečně otevrou.

Nejdřív spatřím jeho botu, naleštěnou černou polobotku. Poté se vynoří zbytek jeho vysokého těla v černých kalhotách a vínové košili s rozepnutým knoflíkem. Stojí ve dveřích studia C, mračí se na scénář a vypadá jako z reklamy na styl business casual.

„Řekl jsi ta správná slova v tom správném pořadí?“ zeptám se ho.

„Myslím, že ano,“ řekne Dominik a ani nezvedne oči od scénáře. „Můžu ti s něčím pomoci?“

„Jen čekám na své studio,“ odpovím mu co nejsladším hlasem.

Protože mi stojí v cestě, dál si ho bedlivě prohlížím. Rukávy má vyhrnuté k loktům a černé vlasy lehce rozčuchané. Možná si je projížděl prsty, jak byl rozrušený z toho, že se příběh nevyvíjel tak, jak si přál. Byla by to vítaná změna. Naše webové stránky byly plné jeho článků, které díky

křiklavým titulcům četlo hodně lidí, ale postrádaly jakoukoliv emocionální hloubku. Možná se během těch osudných dvaceti minut ve studiu C tak naštvál na veřejnoprávní rozhlas, že teď míří ke Kentovi, aby mu oznámil, že se moc omlouvá, ale že na tuhle práci prostě není stavěný.

Není tu dost dlouho na to, aby pochopil jemné nuance mezi studii A, B a mým milovaným C. Neví, že se sluchátka ve studiu C už přizpůsobila tvaru mé hlavy a s fadery na mixážním pultu se dobře manipuluje. Neví také, co pro mne studio C znamená, že to byl můj první mixážní pult, na kterém jsem pracovala jako produkční. Ten pořad byl o tom, jaké to je být na Den otců bez otce. Telefony pak celé hodiny nepřestaly zvonit. Když jsem ty příběhy poslouchala, poprvé po mnoha letech jsem si nepřipadala tak osamělá. Připomnělo mi to, proč jsem se vlastně rozhodla pro rozhlas.

Řekla bych, že to není jen studiem C, ale možná také proto, že jsem se na ty dva čtvereční metry drátů a knoflíků až nezdravě upnula.

„Je tvoje,“ řekne, aniž by se pohnul nebo vzhlédl od svého scénáře.

„Taky má být. Každý všední den od jedenácti do dvanácti. Pokud ti nefunguje kalendář, měl by sis zavolat na IT oddělení.“

Konečně zvedne oči od scénáře a pohlédne dolů na mě. Opře se o zárubeň dveří a mírně se hrbí. Dělá to pořád, normální budovy jsou pro něj asi moc malé. Já nemám ani sto šedesát centimetrů a nikdy si svou výšku neuvědomuji víc, než když stojím vedle něj.

Když ho naše recepční Emma fotila, aby mohla fotku dát na naše webové stránky, celou dobu se červenala. Nejspíš proto, že je tady jediný muž pod třicet, který tu není na stáži. Na fotografii se tváří velice vážně až na koutek úst, který se nepatrně stáčí v lehkém úsměvu. Když fotografii dali na

internet, dlouho jsem zírala na ten koutek úst a přemýšlela, proč Kent najal někoho, kdo předtím do rozhlasu ani nevkročil. Kent se rozplýval nad jeho magisterským titulem ze Severozápadní univerzity, kde studoval žurnalistiku, obor, který byl na žebříčcích univerzitních oborů mezi nejlepšími. Navíc za žurnalistiku získal na univerzitě několik cen.

Dominik se na mě lehce pousměje. Ten úsměv je jen nepatrně zdrženlivější než na oficiální fotografii. „Bylo pět minut po jedenácté a uvnitř nikdo nebyl. A možná mám dost důležitou zprávu. Čekám jen na potvrzení od jednoho nového zdroje.“

„Bezva. Já se musím ještě podívat na úvod pro Palomu, takže...“ Chci projít do studia, ale on se nepohne ani o píď a jeho neuvěřitelně vysoká postava mi tak brání vejít. Jsem jako štěně, které se snaží získat pozornost grizzlyho.

Opět se lehce pousměje. „Ani se mě nezeptáš, co je to za zprávu?“

„Jsem si jistá, že to zítra bude v deníku *Seattle Times*.“

„Ale, kde jsi nechala týmového ducha? Veřejnoprávní rozhlas může přinášet nejnovější zprávy,“ nenechává se Dominik odbýt. O tomhle už jsme se dohadovali mockrát, vlastně už od chvíle, kdy sem nastoupil. Zeptal se mě tehdy, proč žádný z našich reportérů pravidelně nechodí na zasedání městské rady. „Nebylo by prima, kdybychom alespoň jednou vysílali nejnovější události jako první?“

Dominik nejspíš nedokáže pochopit, že nejnovější události nejsou naší silnou stránkou. Když jsem mu při zaučování vysvětlila, že naši reportéři někdy jen opisují výtažky zpráv z *Timesů*, vypadal, jako bych mu řekla, že při příští fundraisingové kampani nebudeme rozdávat látkové tašky. Naši reportéři odvádějí skvělou práci, důležitou práci, ale já jsem vždycky věřila, že veřejnoprávní rozhlas se má hlavně zaměřit na delší reportáže, které se mohou zaměřit na

důkladnou analýzu dané problematiky, na příběhy ze života. To je to, co dělá můj pořad *Puget Sounds*, a opravdu nám to jde. S tím jménem přišla Paloma, je to taková slovní hříčka, Puget Sound (sound znamená zvuk) je záliv na severozápadním pobřeží státu Washington.

„Lidé nás neposlouchají kvůli nejnovějším zprávám,“ řeknu a snažím se mluvit normálně. „Dělali jsme na to studie. Nezáleží na tom, kde si nejnovější zprávy přečteš. Zítra to bude na každé rozhlasové stanici, blogu a twitterovém účtu, i kdyby měl jenom dvacet sedm sledujících. Nikomu nebude záležet na tom, kde to viděl poprvé.“

Založí si ruce na prsou, čímž dá na odiv svá odhalená předloktí pokrytá tmavými chlupy. Předloktí mě vždycky přitahovala, když si muž vyhrnul rukávy k loktům, byla to pro mě téměř předehra. Je to hřích, že zrovna on se pyšní tak krásnými pažemi.

„Jasně, jasně,“ řekne. „Musím si pamatovat, že se skutečný rozhlas zaměřuje – cože to dnes vysíláš?“

„Zeptejte se cvičitele,“ odpovím a vystrčím bradu v naději, že budu vypadat sebevědomě. Nebudu se za to stydět. Je to jeden z našich nejpoblázněnějších pořadů, kdy specialistka na zvířecí chování Mary Beth Barkleyová (na devadesát osm procent to není její pravé jméno) odpovídá na dotazy posluchačů. Vždycky si do studia přivede svého corgiho. Je přece jasné, že se psy je svět mnohem lepší.

„Rozbor kočičích zvratků, to je vskutku záslužná činnost.“ Napřímí se a dveře se za ním s bouchnutím zavrou. „Musel jsem být asi nemocný, když jsme to ve škole probírali. Ne všichni umí tak dobře zachytit nuance jako tvůj pořad.“

Než stačím jakkoliv zareagovat, přes chodbu k nám zamíří Kent ve svých typických kšandách a kravatě s originálním potiskem. Dnes jsou to maličké kousky pizzy se

salámem. Kent O'Grady: programový ředitel stanice s takovým hlasem, že se z něj už před desítkami let stala v Seattlu legenda. Plácne Dominika po rameni, ale jelikož je Kent jen o kousek větší než já, jeho dlaň dopadne na Dominikův biceps. „Vás jsem zrovna potřeboval. Dome, jak to jde s tím tvým příběhem? Je to nějaký skandál?“

Dom. Za deset let jsem nezažila, že by si Kent vymyslel přezdívku tak rychle.

„Skandál?“ ptám se. Přece jen jsem trochu zvědavá.

„Možná ano,“ řekne Dominik. „Čekám ještě jeden telefonát, aby mi to potvrdili.“

„Výborně.“ Kent si prohrábne rukou své šedivějící vousy. „Shay, bude mít Paloma čas ke konci pořadu na živý rozhovor s Domem?“

„Naživo?“ ptá se Dominik. „Jakože... nebude nahraný předem?“

„Samozřejmě,“ řekne Kent. „Chceme to odvysílat jako první.“

„Chtěl jsi přece nejnovější zprávy,“ řeknu a Dominik zbledne. I když se mi moc nechce přenechat část vysílacího času Dominikovi, pokud je z toho nervózní, tak jsem jednoznačně pro. „Nejspíš ti můžu věnovat pár minut z pořadu Zeptejte se cvičitele.“

Kent luskně prsty. „Připomeň mi, že potřebuji mluvit s Mary Beth, než odejde. Kulička poslední dobou sní své žrádlo jediné poté, co všechny kousky masa vytáhá z misky na podlahu.“

„Jen pár minut, že ano?“ třese se Dominikovi hlas.

„Maximálně pět. Budeš senzační.“ Kent se na nás zakření a odchází zpět do své kanceláře.

„Prosím tě, nezkaz mi můj pořad,“ řeknu Dominikovi a vklouznu do studia C.

Dominik Yun je v mém studiu.

Vlastně jsou to studia tři, v jednom z nich jsem já, hlasatel a mixážní pult neboli „mixák“, malé studio, kam volají posluchači, a studio A, kde právě sedí Paloma se svými poznámkami, lahví kombuchy a prázdnou sklenicí vody. Dominik sedí vedle ní a lomí rukama, protože právě vylil vodu na její poznámky. Ruthie musela rychle běžet vytisknout nové.

Uklidila nepořádek zanechaný Dominikem a teď vchází do studia za mnou: „Mary Beth je tady. Ano, přinesla jsem vodu jí i jejímu psovi.“

„Perfektní. Děkuju.“ Nasadím si sluchátka a očima projíždím poznámky k dnešnímu pořadu. Srdce mi tlučte obvyklou nervozitou.

Pořad *Puget Sounds*, vysílaný každý všední den od dvou do tří odpoledne, je pokaždé hodinový nával adrenalinu. Jako produkční režíruji živá vystoupení: dávám znamení Palomě, volám hostům a propojuji je do vysílání, hlídám čas vyhrazený pro daný segment a řeším vše, co se při vysílání přihodí. Ruthie se stará o hosty a stážista Griffin pracuje v sousedním studiu, kde přijímá telefonáty posluchačů.

Někdy ani nedokážu uvěřit, že dělám tuhle práci pětkrát týdně. Tisíce lidí po celém městě zapínají rádia, aplikace nebo webové prohlížeče, aby naladili 88,3 FM. Některé pořady tak nadchne, pobaví, nebo naopak rozzuří, že nám potom volají, aby se podělili o své vlastní příběhy nebo se na něco zeptali. Tato interakce, když Palomu jednu chvíli slyšíte z reproduktorů a za chvíli s ní hovoříte naživo, je přesně ten důvod, proč je rozhlas tou nejlepší formou žurnalistiky. Umí svět zmenšit. Můžete poslouchat pořad se stovkami tisíc fanoušků po celé zemi, ale přesto se vám zdá, že moderátor mluví přímo k vám. Někdy se dokonce zdá, že jste vlastně přátelé.

Nohou ve hnědé kotníkové botě podupávám o nejnižší stupínek stoličky. Ruthie si vedle mě nasazuje na uši přes

své krátké platinové vlasy sluchátka a pak mi položí ruku na stehno, abych sebou přestala vrtět.

„Dopadne to dobře,“ řekne a kývne směrem k Dominikovi, který sedí na druhé straně skla. Snažíme se udržet své spory v tajnosti, ale Ruthie je na prahu generace Z, takže to vytušila jen pár týdnů poté, co nastoupil. „Už jsme si poradili s horšími věcmi.“

„To je pravda. Jsi můj idol. Už od té doby, co se ti povedlo na poslední chvíli dohodnout nový termín pro všechny čtyři hosty pro pořad o iracionálním strachu.“

Zbožňuji Ruthie. Dostala se k nám prostřednictvím komerčního rádia, které je trochu rychlejší, i když je tam spousta reklam. Občas zaslechnu, jak si brouká znělku z reklamy na nevládku KARS-4-KIDS. Prý ji ta reklama dodnes straší.

Uprostřed studia stojí Jason Burns. Právě se zvedl ze své ergonomické židle, kterou si speciálně objednal ze Švédska. Před ním se rozprostírá mixážní pult.

„Ticho, prosím,“ pronese hlasem jako javorový sirup, jeho prsty se vznášejí nad knoflíky faderů. Jason je příjemný mladík kolem třicítky, kterého jsem nikdy neviděla v ničem jiném než v kostkované flanelové košili a džínách, uniformě jak dřevorubců, tak starousedlíků ze Seattlu.

Vedle hodin na zdi se rozsvítila cedule On Air.

„Posloucháte stanici Pacific Public Radio na frekvenci 88,3,“ řekne Jason. „Následují aktuální zprávy v pořadu Puget Sounds. Poté se bude Paloma Powersová ptát cvičitelky na palčivé otázky o zvířecím chování. Nejprve však zprávy stanice NPR.“

Cedule On Air zhasne. A potom: Tady jsou Zprávy NPR. Z Washingtonu, D. C. se hlásí Shanti Gupta...

Na světě není moc věcí, které dokážou uklidnit tak jako hlas moderátora zpráv na stanici NPR, ale tentokrát to

nedokáže ani Shanti Gupta. Až příliš se soustředím na to, jak nepatříčně Dominik vedle Palomy působí.

Zmáčknou tlačítko, které mě propojí s Dominikem. „Nesedě tak blízko k mikrofonu,“ řeknu a on se tak lekne, když v uších uslyší můj hlas, že mu obočí vystřelí až k vlasům. „Nebo vše, co uslyšíme, bude tvůj dech.“

Jeho rty se pohybují, ale nic neslyším.

„Musíš zmáčknout to -“

„Ty vážně chceš, abych to zkazil, co?“

Ta otázka chvíli visí ve vzduchu. Jestli nás Paloma poslouchala, nedává to na sobě znát. Místo toho si něco připisuje na okraj svých poznámek. Najednou je mi ve svetru příliš horko.

Před deseti lety jsem byla zázračné dítě, ta stážistka, která dokázala vytvořit dokonalé koncepty, zabývala se strhujícími tématy a dokázala tak Palomě a jejímu bývalému produkčnímu, který odešel, ještě než jsem nastoupila, že je něco extra. „Takhle dobrá a to je jí teprve 19!“ vykřikoval tehdy Kent. „Jednou to tu bude řídit.“

Nechtěla jsem nic řídit. Chtěla jsem jen vyprávět příběhy.

A najednou se zjeví Dominik, náš nejnovější zaměstnanec. Hned po škole a už je v živém vysílání.

„Naživo za deset vteřin,“ řekne Jason, než stačím Dominikovi odpovědět, a já musím svou žárlivost potlačit, abych se mohla soustředit na to, co bylo vždy nejlepší součástí mé práce.

Sklouznu ze stoličky, podívám se Palomě do očí, zvednu ruce nad hlavu a na imaginárním ciferníku jimi odpočítávám: „Pět, čtyři, tři, dva...“ Spustím ruce dolů, namířím na ni prstem a vysílání začíná.

„Jsem Paloma Powersová a vy posloucháte Puget Sounds,“ řekne svým nacvičeným tónem. Její hlas je jako hořká čokoláda, hluboký a zralý s nádechem ženskosti. V takovém

hlase je tolik síly, má schopnost přimět lidi nejen poslouchat, ale opravdu se zajímat.

Na pozadí hraje živé klavírní sólo, které Jason ztlumí, až Paloma dokončí úvod.

„Dnes máme ve studiu věhlasnou odbornici na zvířecí chování Mary Beth Barkleyovou, která zodpoví všechny vaše otázky ohledně chování vašich mazlíčků. Možná přemýšlíte, jak své nové kotě seznámit s vaším domovem, nebo se možná ptáte, jestli opravdu nenaučíte starého psa novým kouskům. Rádi vás uslyšíme, proto prosím volejte na číslo 206 555 8803 a my se pokusíme odpovědět. Nejdříve však nejnovější zprávy našeho reportéra Dominika Yuna, který sedí u nás ve studiu. Dominiku, vítež v Puget Sounds.“

Dominik neříká nic. Ani se na ni nedívá, jen zírá dolů na své poznámky, jako by dál čekal na znamení.

Ticho není nikdy dobré. Pár vteřin se obvykle obejde bez stížností posluchačů, pokud však trvá déle, máme vážný problém.

„Sakra,“ řekne Ruthie.

„Řekni něco,“ zašeptám mu do ucha. Mávám rukama, ale on úplně ztuhl.

No, pokud mi zničí pořad, alespoň půjde ke dnu spolu s ním.

„Dominiku,“ snaží se ho Paloma probudit svým radostným hlasem. „Jsme moc rádi, že tu s námi dnes můžeš být.“

Dominik se probere, jako by mu adrenalin konečně doputoval až do krevního oběhu, zamrká a nakloní se k mikrofonu.

„Děkuji, Palomo,“ řekne a trochu se mu třese hlas, ale ovládne se. „Jsem nadšený, že tu můžu být. Tohle byl vlastně první pořad, který jsem poslouchal, než jsem se kvůli této práci přestěhoval do Seattlu.“

„Úžasné,“ řekne Paloma. „Co pro nás dnes máš?“

Napřímí se. „Začalo to jedním anonymním tipem. Já vím, co si myslíš. Někdy bývají takové tipy jen klepy, pokud se však začnete ptát na ty správné otázky, můžete se dostat i k pravdivému příběhu. U tohoto jsem měl pocit, říkejte tomu třeba reportérská intuice, že je pravdivý. Když jsem byl na Severozápadní univerzitě, zabýval jsem se podobným případem, který se týkal jednoho člena učitelského sboru.“ Dramaticky se odmlčí a potom pokračuje: „Zjistil jsem, že starosta Scott Healey má druhou rodinu. A i když jeho soukromý život je jeho záležitost, použil finanční prostředky pro svou kampaň, aby to ututlal.“

„No to mě teda po...“ řekne Jason a otočí se na židli, aby viděl na mě a Ruthie. Když nejsme ve vysílání, tak si s nařízeními Federální komise pro komunikaci moc hlavu nelámeme.

„Věděla jsem, proč ho nemám volit,“ řekne Ruthie. „Neměla jsem ráda ten jeho výraz.“

„To je docela důležitá zpráva, Dominiku,“ řekne Paloma, očividně zaskočená, ale rychle se zase oklepe. „Měli jsme tady u nás starostu Healeyho několikrát. Můžeš nám říct, jak jsi na to přišel?“

„Začalo to minulý měsíc na setkání městské rady..“ Začne vyprávět, jak našel finanční záznamy, vystopoval, kam peníze putují, jak nakonec přiměl starostovu utajenou dceru, aby si s ním promluvila.

Uplynou dvě minuty. Tři. Když už je to téměř pět minut, snažím se dát Palomě znamení, aby změnila segment, ale její pozornost je upřená na Dominika. Začínám přemýšlet o tom, jestli se dá nehty přetrnout kabel od mikrofonu.

„Vůbec ty telefonáty nestíhám,“ zazní mi v uchu Griffinův hlas.

Zmáčknou tlačítko, abych mohla mluvit přímo s ním. „Zapiš si ty otázky a řekni jim, že Mary Beth odpoví na ty, které stihne.“

„Ale to jsou otázky o tom starostovi. Chtějí mluvit s Dominikem.“

Aha. Tak jo. Zaskřípu zuby a otevřu chat.

Máme spoustu telefonátů. Je D ochoten odpovídat na otázky?

„Zdá se, že tu máme mnoho otázek,“ řekne Paloma, když se podívá na obrazovku. „Jsi ochotný odpovídat posluchačům?“

„Samozřejmě, Palomo,“ řekne Dominik s lehkostí zkušeného reportéra, ne někoho, kdo si na vysoké škole párkrát pohrál s digitálním magnetofonem a rozhodl se pro kariéru v rozhlase.

Když se jeho pohled střetne skrz sklo s mým, v hrudi mě začne pálit horká nenávisť, až se mi z toho prudce rozbuší srdce. Má zatnuté čelisti a vypadá tak mnohem odhodlaněji než kdy jindy. Jako by věděl, jak moc jsem tu práci kdysi chtěla. Jeho rty se zkříví v triumfálním úšklebku. Reportáž naživo, další věc, ve které je Dominik Yun okamžitě dokonalý.

Kent se přiřítí dveřmi dovnitř. „Shay, budeme muset přesunout Mary Beth. Tohle je setsakra dobrý vysílání.“

„Ruthie,“ říkám, ale ona už je u dveří.

„Dobrá práce, všichni,“ řekne Kent a plácne Jasona po rameni. „Jsem rád, že jsme se k tomu dneska dostali.“

Drknu si do brýlí, jak si mnu kořen nosu mezi očima, protože mě začíná bolet hlava. „Není to dobře,“ řeknu, když Kent odejde.

„Je to setsakra dobrý vysílání,“ imituje Jason Kenta zpěvavým hlasem.

„Přijde mi, že strkáme nos, kam nemáme.“

„Cožpak nemá veřejnost právo vědět, že je starosta pochybné hajzl?“

„To jo, ale ne v našem pořadu.“

Jason pohlédne z Dominika na mě a zase zpátky. Jason a já jsme nastoupili jen pár týdnů po sobě, zná mě až moc dobře na to, aby si neuvědomil, proč jsem vytočená. „Tobě se nelíbí, že to Dominikovi tak jde,“ řekne. „Nesnášíš, že je tak přirozený, že je v živém vysílání jen pár měsíců poté, co tu začal pracovat.“

„Já jsem...“ Chci něco říct, ale radši zmlknu. Když to takhle řekne, působí to fakt uboze. „Nezáleží na tom, co si o tom myslím. Nechci být v živém vysílání.“ Alespoň teď už ne. Nemá cenu chtít něco, co se stejně nikdy nestane.

Ruthie se vrátí s ruměncem na tváři.

„Mary Beth je pěkně našťvaná.“ Narazí si sluchátka na uši. „Říká, že kvůli nám musela zrušit trénink s jedním z dětí Billa Gatese.“

„Pošleme jí pak patolízalský e-mail. Ne, radši jí zavolám.“

„Nemám dostatek telefonních linek,“ ozve se mi v uších Griffin.

„Ruthie, můžeš pomoci Griffinovi? Přidám se, pokud to bude nutné.“

„Jasně.“

„Díky.“

Dominik čte nezákonnou úhradu jednu po druhé. Ta čísla jsou ohromující. Není to o tom, že by to byl špatný pořad, jen se z toho nějakým způsobem stal Dominikův pořad a já jsem nad tím ztratila kontrolu. On je teď hvězda.

Opřu se a nechám Palomu a Dominika pořad ovládnout. Dominik získá uznání a nové příznivce a já budu dál tady v zákulisí.

Konec: nikdy.

2

I když nikdy jako hlasatel nepracoval, jeho hlas byl pro rádio jako dělaný. Byl silný, jemný a zněl jako praskání ohně za nestudenější noci roku. Mé dětství táta strávil spravováním rádií a měl vlastní obchod na opravu elektroniky, naučil se pak spravovat i notebooky a telefony. Goldsteinova elektronika: moje nejoblíbenější místo na světě.

Zdědila jsem po něm lásku k veřejnoprávnímu rádiu, jeho hlas však ne. Můj hlas je vysoký, přesně ten typ, který někteří muži používají jako argument proti ženám. Zní ječivě a hloupě. Dívčí, říká se, jako by to snad byla nadávka. Celý můj život se mi posmívali, takže se vždycky připravuji na to, že mě při prvním setkání lidé nějakým způsobem urazí.

Mému tátovi na tom nezáleželo. Hráli jsme si spolu na různé rozhlasové pořady, někdy v kuchyni („Řekněte mi, Shay Goldsteinová, jaké cereálie máte zrovna k snídani?“) nebo na cestách („Právě jsme na chvíli zastavili uprostřed ničeho. Můžete prosím posluchačům popsát, jak to tu vypadá?“) Odpoledne jsem trávila v jeho obchodě, psala jsem si úkoly a poslouchala soutěžní pořady, seriál o autech nebo pořad *Americký život*. Vše, co jsme potřebovali, byl zajímavý příběh.

Moc jsem chtěla, aby mě jednoho dne uslyšel z rádia, i když si to nikdo jiný nepřál.

Zemřel na srdeční zástavu, když jsem byla v posledním ročníku střední školy. Sesypala jsem se. Na škole nezáleželo, na přátelích také ne. Týdny jsem nezapnula rádio. Nějak si mi podařilo dostat se na Washingtonskou univerzitu s průměrem dvě minus, na nějaké oslavy jsem však vůbec neměla náladu. Měla jsem stále hluboké deprese, když jsem získala místo jako stážistka ve stanici Pacific Public Radio. Pomaličku jsem se vymanila z temnoty smutku a byla jsem přesvědčená, že jedinou cestou je pokusit se znovu vybudovat to, co jsem ztratila. Teď je mi 29 a stále na svém dětinském snu lpím.

„Nejdřív musíš posluchače rozbrečet a pak rozesmát,“ říkával můj táta. „Ale hlavně to musí být zajímavý příběh.“

Nejsem si jistá, co by asi říkal o pořadu Zeptejte se cvičitele.

Při večeři jsem jako páté kolo u vozu. Když konečně i přes zacpané město dorazím do restaurace Capitol Hill, která podává mix francouzské a vietnamské kuchyně, mamka, její přítel Phil, má nejlepší kamarádka Ameena a její přítel TJ už sedí u stolu. Když jsme byly malé, bydlela Ameena Chaudhry naproti přes ulici. Známe se už víc než 20 let.

„Máš zpoždění jen deset minut,“ řekne Ameena a vyskočí ze židle, aby mě mohla pevně obejmout. „To musí být nový rekord, ne?“

TJ vytáhne telefon a otevře si aplikaci s poznámkami. „Minulý rok v březnu jsme přišli všichni na čas až na Shay, která měla zpoždění tři minuty.“

Obrátím oči v sloup, ale pocitem viny se mi sevře žaludek. „Taky vás ráda vidím. A vážně se omlouvám. Snažila jsem se ještě rychle něco dodělat a ztratila jsem pojem o čase.“

Snažíme si společné večere plánovat v pravidelných intervalech, ale máma a Phil hrají na housle v Symfonickém

orchestru města Seattlu, Ameena pracuje jako náborářka pro Microsoft a TJ dělá něco s financemi. Zní to velice důležité, ale já jsem nikdy nepochopila, co ve skutečnosti dělá. Občas, vlastně dost často, zůstávám ve studiu, abych se ujistila, že je vše připravené na další den. Dnes jsem se hodinu omlouvala Mary Beth Barkleyové.

Obejmu mámu a Tje a pak Philovi potřesu rukou. Stále nevím, jak se vypořádat s tím, že má máma přítele. Dokud nepotkala Phila, nejevila nejmenší zájem o navazování vztahů. Znali se však už od dětství a jeho žena zemřela jen pár let poté, co zemřel táta. Vzájemně si byli oporou v překonávání zármutku, který však nejde doopravdy překonat, a nakonec se jejich vztah proměnil v něco jiného.

Asi bych už na to měla být zvyklá, ale když spolu začali minulý rok chodit, sotva jsem se stihla smířit s faktem, že je moje máma vdova.

„I když si moc ráda z Shay utahuju,“ pousměje se na mě máma, „mám už opravdu hlad. Dáme si předkrm?“

Phil ukáže na menu. „Vepřová žebírka s chilli a římským kmínem jsou prý vynikající,“ řekne svým nigerijským přízvukem.

Když si objednáme a poklábosíme o tom, jak jsme se ten den měli, Ameena a TJ na sebe pohlédnou koutkem oka. Než spolu začali chodit, byla jsem to já, na koho se takto dívala. To se mnou se smála soukromým vtípkům. Být pátým kolem u vozu je trochu zdrcující. Nejsem vlastně ničím. Ameena žije s Tjem, takže je samozřejmé, že svá tajemství sdílí nejprve s ním, a mamka má Phila. Jsem sice hned ta druhá, ale u nikoho nejsem ta první.

Dávám si přestávku od internetových seznamek, což dělám vždy, když začne být projíždění různých profilů skutečně frustrující. Zdá se, že nedokážu udržet vztah déle než pár měsíců. Tak moc bych chtěla být tam, kde je teď Ameena

a Tj. Od chvíle, kdy se seznámili, když si v kavárně popletli objednávku, uplynulo už pět let. Asi to kvůli tomu vždycky uspěchám. Pokaždé jsem ta první, kdo řekne „miluji tě“, ale to ticho, které následuje, nedokážete snášet donekonečna.

Nechci však lhát, opravdu chci mít někoho, kdo mi bude všechno vyprávět jako první.

„Chtěla bych vám něco říct,“ začne Ameena. „Zítřka mám pohovor s organizací The Nature Conservancy. Takže to není tak úplně novinka. Je to jen první pohovor po telefonu, ale...“ odmlčí se a pokrčí rameny, její oči však září nadšením.

Když Ameena u Microsoftu začínala, chtěla získat zkušenosti na to, aby nakonec mohla pracovat pro nějakou organizaci, která se snaží dělat něco dobrého, ideálně pro životní prostředí. Na střední byla prezidentkou a zakladatelkou kompostovacího klubu. Já jsem samozřejmě byla viceprezidentkou. Také je nadšenec do udržitelné módy a všechno své oblečení si kupuje v sekáčích a na různých charitativních akcích. A s Tjem mají na balkóně působivou bylinkovou zahrádku.

„Vážně? To je úžasný!“ řeknu a natáhnu se pro žebírko na tácu uprostřed stolu. „Mají pobočku tady v Seattlu?“

Ameena zaváhá. „Vlastně ne,“ řekne. „Sídlí ve Virginii. Stejně tu práci nejspíš nedostanu.“

„Neházej hned flintu do žita, vždyť jsi na tom pohovoru ještě ani nebyla,“ odvěti Phil. „Víš, kolik lidí chodí na konkurz do orchestru? My jsme také neměli moc šanci, i když pořád tvrdím, že byla pěkná hloupost, když Leanna musela projít tři konkurzy.“

Mamka mu stiskne paži, ale přesto září štěstím.

„Virginie je... daleko,“ oduším důvtipně.

„To teď není důležité,“ smete si Ameena smítka z uhlově černého blejzru, o který jsme se minulý měsíc pohádali při

jednom výprodeji. „Vážně tu práci nedostanu. Jsem nejmladší personalista v týmu. Určitě budou chtít někoho, kdo má víc zkušeností.“

„Docela mi to chybí, být nejmladší,“ řeknu, Virginie teď opravdu není důležitá. Jde mi z toho hlava kolem. „Přijde mi, že jsou stážisti každý rok mladší a mladší. Jsou tak upřímní a svěží. Jeden z nich mi dokonce jednou řekl, že ani neví, jak vypadají kazety.“

„Jako ten reportér, o kterém pořád mluvíš?“ podotkne máma. „Jakže se to jmenuje?“

„Dominik, příjmení si nepamatuju. Nebo ne?“ řekne Phil. „Líbila se mi ta jeho reportáž o financování umění v Seattlu oproti jiným městům.“

„Není stážista, ale Kentův oblíbený reportér.“ Soudě podle slídění na sociálních médiích hned po odvysílání pořadu také nová hvězda *Puget Sounds*. Twitter ho miloval, což jen dokazuje, že je Twitter úplně k ničemu.

„Dokud ti není třicet, nemáš o čem mluvit,“ řekne Ameen. Před dvěma měsíci jsme slavili její třicátiny, to byl prosinec. Já je mám v říjnu a stále ještě to odmítám vzít na vědomí.

Máma mávne rukou. „Prosím tě, vždyť jste ještě děti.“ Že to říká zrovna ona. Moje máma je nádherná: temně zrzavé vlasy, ostře řezané rysy a šatník plný módních černých šatů, nad kterými by tiše a elegantně zaplakala i Audrey Hepburn. Je to právě ona, kdo každý večer vyniká mezi padesáti členy orchestru.

Stáhnou si gumičku z obvyklého culíku na zátylku a prsty projedu dlouhou ofinu, která se dotýká obrouček želvovinových brýlí. Husté, hnědé a hrubé, jediné tak se dají mé vlasy popsat, což je tragédie. Člověk by si myslel, že už se s nimi naučím něco dělat, ale jednou bojuji s žehličkou, jindy zase s kulmou a pak to vzdám a stáhnou si je zase do culíku.

Prohlížím si mamku a snažím se najít nějakou podobnost, i když vím, že tam žádná není. Najednou si uvědomím, že se chová poněkud zvláště. Tře si důlek na krku, což je u ní známka nervozity, a když přinesou jídlo, jen si s ním na talíři pohrává a nejí. Oba se s Philem rádi tulí. Jednou jsme v rozhlase měli experta na řeč těla, a to, co říkal o zamilovaných, je přesně vystihovalo. Phil jí neustále pokládá ruku na bedra, ona zase na jeho tvář a palcem ho hladí po tváři.

Dnes je vše jinak.

„Tak co ten tvůj dům?“ ptá se Phil a já si jen teatrálně povzdechnu. Zvedne ruce v sebeobraně a lehce se usměje. „Promiň. Nevěděl jsem, že je to citlivé téma.“

„Ani ne,“ řeknu, i když to trochu citlivé je. „Ten dům je v pohodě, jen bych raději počkala na něco menšího.“

„Cožpak nemá tři ložnice? Jednu koupelnu?“

„Ano, ale...“

Roky jsem bydlela s Ameenou v bytě ve čtvrti Ballard, pak se ale odstěhovala k Tjovi. Koupě domu se tehdy zdála jako ten správný krok. Bylo mi skoro třicet, našetřila jsem si dost peněz a nechystala jsem se ze Seattlu stěhovat jinam. Když pracujete ve veřejnoprávním rozhlase, je to jako u nejvyššího soudu, většina lidí tam pracuje velmi dlouho. I kdybych chtěla být ve vysílání, jiné místo bych nesehnala. Na pozici moderátora se bez zkušeností nedostanete, ale ty zkušenosti získáte až tehdy, když už nějaké zkušenosti máte. Hledání práce v době mileniálů.

Abych si mohla odškrtnout další položku na seznamu dospělosti, koupila jsem si dům stylu Craftsman ve Wallingfordu. Můj realitní makléř tvrdil, že je útulný, ale mně přijde pro jednoho člověka moc velký. Je tam pořád zima a i teď, šest měsíců poté, co jsem si koupila vysněný nábytek, mi připadá prázdný. Osamělý.

„Ještě je tam potřeba dodělat spoustu věcí,“ řeknu, ale nejsem si jistá, co to vlastně znamená.

„Bylo to dobré rozhodnutí,“ řekne Phil. „Dům je vždycky dobrá investice. A jedno z mých dětí ti určitě rádo pomůže s jakýmkoliv opravami nebo malováním.“

Phil má tři syny a dceru. Všichni členové klanu Adeleků jsou vysocí, v kondici a šťastně ženatí, většina má dokonce děti. Před pár měsíci jsme byly s mamkou poprvé na Vánoce u Philovy velké rodiny a vzdaly jsme se tak židovských tradic ve prospěch čínského jídla a sledování filmu. Ze začátku jsem byla trochu nejistá, už kvůli tomu, že jsem svátky ráda trávila s mámou, ale všichni byli tak vřelí a srdeční, že mě to rychle přešlo.

„Díky,“ řeknu. „Možná to ještě budu potřebovat.“

Jedna ze sklenic s vodou se náhle roztrhne o podlahu a mamka se rozpačitě pousměje. „Omlouvám se,“ řekne číšníkovi, který přišel ten nepořádek uklidit.

„Jsi v pořádku, Leanno?“ ptá se Phil.

Stiskne své rudé rty a přikývne. „Jasně. Jo. Jsem úplně v pohodě.“ Znovu si položí dlaň na hrdlo. „Phile, já – chtěla bych ti něco říct.“

Ale ne. Určitě by se s ním nerozešla tímto způsobem, že ne? Ne přede všemi, ne na veřejnosti. Tohle by bylo pod její úroveň.

Ameena vypadá stejně zmateně jako já. Všichni položíme vidličky a sledujeme, jak mamka odsune židli, stoupne si a při tom se celá klepe. Panebože, co když je nemocná? Proto možná chtěla jít na tuhle večeři, chtěla nám to všem oznámit najednou.

Stáhne se mi žaludek a najednou je mi na zvracení. Je to jediné, co mám. Nemůžu ji taky ztratit.

Ale pak se zazubí, a když začne mluvit, vydechnu úlevou. „Phile,“ řekne zvláštním tónem, který jsem od ní ještě

neslyšela. Položí mu dlaň na paži. „Vím, že je to jen jedenáct měsíců, ale bylo to nejlepších jedenáct měsíců za velmi dlouhou dobu.“

„Pro mne také,“ odpoví Phil. V jemných liniích jeho tmavé tváře se usadí úsměv. Jako by věděl, co přijde. Já to asi tuším také. Požádá ho, aby se k ní přistěhoval, jsem si tím jistá. Je to trochu divné, udělat to takhle na veřejnosti, ale moje mamka vždycky dělala věci svým vlastním způsobem. „To je prostě Leanna,“ krčil rameny můj otec, když udělala polévku v mixéru a potom ji hodila do mikrovlnky, nebo vydlabávala dýně na začátku září.

„Když umřel Dan, myslela jsem si, že už druhou šanci nedostanu. Myslela jsem si, že toho jediného jsem už našla, a když odešel, já už jiného nenajdu. Ale ty jsi byl vždycky někde poblíž, že ano? Seděl jsi vedle mě a hrál na housle. Nejdřív jsem se zamilovala do hudby, kterou jsi hrál, a potom do tebe. Víš stejně dobře jako já, že ten žal nás nikdy neopustí, ale díky tobě jsem si uvědomila, že láska může existovat žalu po boku. Nechci už strávit ani minutu svobodná. Takže...“ Odmlčí se a zhluboka se nadechne. „Philippe Adeleku, vezmeš si mě?“

V místnosti se rozhostí ticho, oči všech lidí okolo jsou upřené na náš stůl a sledují její žádost o ruku. Mé srdce se rozbuší ještě rychleji než před začátkem pořadu v rozhlase a koutkem oka zahlédnu, jak TJ svírá Ameeně ruku.

Phil vyskočí ze židle tak rychle, že převrhne skleničku. Jsou jeden pro druhého jako dělaní. „Ano, Leanno, ano,“ řekne. „Ano, ano, ano.“

Přinutím se vstát, abych mámě a novému nevlastnímu tátovi pogratalovala.

V hlavě mi víří tolik emocí, že je všechny ani nedokážu pojmenovat. Samozřejmě jim to přeju. Chci, aby máma byla šťastná. Ona si to zaslouží.

Jen jsem si tolik let myslela, že tátu nemůže nikdo nahradit. Vůbec mě tedy nenapadlo, že to někdo udělá.

Ameena je zasype otázkami ohledně svatby. Ukáže se, že ji Phil chtěl požádat o ruku tento víkend, ale mamce se podařilo ho předběhnout. Chtějí svatbu vystrojít brzy. Samozřejmě tam bude hrát i čtvrtka orchestru.

Nakonec Phil odtáhne mamku z restaurace, aby mohli „oslavovat“ – jako bychom nevěděli, co tím myslí –, a nám tak zbyde dopít šampaňské.

„Leanna Goldsteinová je moje hrdinka,“ řekne Ameena. „Nemůžu uvěřit, že jsme toho mohli být svědky.“

Chtěla bych také říct, že je Leanna Goldsteinová je má hrdinka – v mnoha ohledech opravdu je. Nechala mě, abych se vypořádala s tátovou smrtí po svém a s vlastním terapeutem, než jsme šly do poradny společně. Přesvědčila mě, že dál můžeme být rodina, i když na to jsme jen dvě. Malá, ale silná, říkávala. Vždycky věděla, že budu pracovat v rozhlase, ale někdy vtipkovala, že jsem mohla udělat kompromis a pracovat pro nějakou stanici s vážnou hudbou.

„Jsi v pořádku?“ ptá se TJ, když začneme balit. Zastrčí si vlasy pod pletenou čepici. „Je to divné, já vím. Oba moji rodiče se podruhé oženili a chvíli trvá, než si člověk zvykne.“

„Jen jsem si asi nikdy nemyslela, že půjdu mamce na svatbu dřív než na svoji vlastní.“ Původně to znělo jako vtip. Když jsem to však řekla nahlas, už to tak nezní.

Ameena mi stiskne ruku. „Je toho hodně. Potřebuješ chvílku, abys to mohla všechno vstřebat.“

Přikývnu. „Hodně štěstí s tím pohovorem,“ řeknu, a když vystoupíme z restaurace do chladné noci v ulicích Seattlu, snažím se v kabelce najít klíče. Doma bude tak ticho. Vždycky je tam ticho. „Opravdu nechcete jet ke mně a dívat se na nějaký hlupej televizní pořad nebo tak něco?“

„Shay, já tě mám fakt ráda, ale musíš se naučit být v tom domě sama. Mám ti snad znovu lézt pod postel, jestli tam nejsou přišery?“

„Možná jo.“

Ameena zavrtí hlavou. „Poříd' si psa.“

Hned jak přijdu domů, rozsvítím všechna světla a zapnu nejnovější epizodu svého oblíbeného komediálního podcastu. Je skoro devět hodin a já už se dlouho nepodívala do mailové schránky, i když jsem ji párkrát kontrolovala v umývárně. (A to tolikrát, že se mě mamka zeptala, jestli je všechno v pořádku. Když jste dospělí, je trochu trapné, pokud se vás mamka na takové věci ptá.)

Uvařím si čes a posadím se na pohovku s notebookem na klíně. Skutečně jsem spokojená s tím, že pomáhám ostatním vyprávět jejich příběh místo toho, abych ho vyprávěla sama. Paloma to umí mnohem lépe než já, i když někdy nevyprávíme ty typy příběhů, které já miluju. Bohaté, epické příběhy o lidství, takové, které uslyšíte jen na stanicích s větším rozpočtem. Někdy přemýšlím o tom, jestli jsem se jen nespokojila s málem.

Nechce se mi o tom moc přemýšlet.

Když táta zemřel, hledala jsem útěchu, kde se dalo. Kouřila jsem s Ameenou trávu, v prváku jsem začala chodit s jedním roztomilým klukem odnaproti a jednou jsem se opila tak, že jsem pak přesně věděla, kolik alkoholu moje tělo snese. Nebylo to něco úplně nezdravého, nechtěla jsem se úplně zbláznit, ale chtěla jsem se k té hranici dostat natolik blízko, abych viděla, co je na druhé straně.

Jediná věc, díky které jsem se zase cítila ve své kůži, byla stáž u PPR. Tehdy jsem si uvědomila, že řešením nebylo nějaké náhlé nutkání, ale stabilita. A opravdu to tak bylo, díky rozhlasu jsem se vždycky cítila tátovi blízko. Najdu si stabilní

práci, dům v nějaké normální čtvrti a věrného přítele a budoucího manžela. Ameena byla stále má nejlepší kamarádka; mamka byla stále single. Kromě mého milostného života šlo všechno poměrně podle plánu.

Když se ale Phil stane mým nevlastním tátou, tak se věci změní.

A já jsem nikdy neměla ráda změnu.

Ten dům byl vždycky součástí mého plánu a měla jsem to považovat za ohromný úspěch. Už ho vlastním šest měsíců, ale stále se v něm necítím jako doma. Hodiny jsem strávila v různých obchodech se starožitnostmi, jen abych si pak koupila nějaké masově vyráběné obrazy v obchodáku. Zkusila jsem asi tucet vzorků barev na výmalbu pokojů, než jsem si uvědomila, že se mi žádná z nich nelíbí. Už jsem ale nikdy nenašla čas na to, abych je přemalovala. Když jsem byla o trochu mladší, Ameena a já jsme snili o tom, jak budeme pořádat různé oslavy, ale teď jsme na to moc unavené. Většinou si uvařím nějaký polotovar, nebo objednáím dovážené jídlo.

V mých představách vypadala dospělost úplně jinak. Všichni důležití lidé v mém životě někoho mají. Já mám prázdný dům a údajně vysněnou práci, kde se ale občas také necítím.

Neměla bych to dělat, ale pustím si záznam dnešního pořadu. Když jsem začínala, tak jsem to dělala pořád a dychtivě jsem hledala různé způsoby, jak se zlepšit. Už dlouho jsem to ale neudělala. Opakovaně si pouštím Dominikovy odpovědi, abych zjistila, co přišlo posluchačům tak zajímavé. Několik minut mu trvá, než ucítí pevnou půdu pod nohama, pak se jeho hlas změní a jeho slova zní jako jemná máslová poleva na dortu. Není tak strojený, jak jsem si myslela, než jsem ho slyšela z rozhlasu. *Zní to, jako by nechtěl, aby kdokoliv přišel na to, že dělá něco nezákonného*, řekne

a předstírá přitom překvapení tak dobře, že se chtě nechtě musím pousmát. Odpovídá na dotazy posluchačů, jako by mu na nich opravdu záleželo, a i když odpověď nezná, snaží se je přesvědčit, že tomu přijde na kloub.

I když to velmi nerada přiznávám, Puget Sounds s Dominikem Yunem se opravdu povedl.

I táta by souhlasil.

3

„Mimořádná porada vedení,“ oznámí ráno Kent O'Grady, ani jsem si nestačila rozepnout kabát. „Za pět minut v zasedací místnosti.“

Nejsem tu dost dlouho na to, abych se někdy účastnila mimořádné porady. K mému povýšení a mírnému zvýšení platu došlo teprve nedávno. Trochu mě znervózňuje Kentova vzorovaná značková kravata. Má ji nakřivo, jako by byl tak rozrušený, že si toho ani nevšiml. Přesto je úžasné, že se porady můžu také zúčastnit.

Pověsím si kabát na věšák vedle stolu a vyndám z brašny notebook, telefon a zápisník. Na obrazovce telefonu se rozsvítí upozornění z jedné ze seznamek, kterou jsem ještě nestihla vymazat.

Chybíš nám! Čeká na tebe dvacet sedm kontaktů.

Přejedu po obrazovce prstem a aplikaci hodím do virtuálního koše. Poslední dobou je tohle všechno, co zbylo z mého milostného života: Tinder a Bumble se mě snaží získat zpátky.

Naše redakce je postavená ve stylu open space, jsou to kanceláře pro ty nejlépe postavené. Můj pracovní stůl je pokrytý prázdnými hrnkami od kávy, které jsem ještě nestihla dát

do myčky. V uklízení kuchyňky se střídáme a první dva roky na mě vždycky vyšel pátek. Myslela jsem si, že je to kvůli tomu, že jsem tu byla nováček, nikdy jsem však na rozpisu neviděla Griffina, který byl v Puget Sounds na stáži. Ten rozpis dělá náš office manager každý týden. Nepovažovala jsem to však za takový problém, abych to musela oznámit našemu personalistovi.

Mám tu také složitě sestavenou kartotéku s přehledy o starých pořadech a vedle obrazovky mám připnutý plakát z PodConu, podepsaný moderátory mého oblíbeného podcastu o filmech. PodCon je každoroční rozhlasový a podcastový festival. Pokud vám to připadá tak trochu nerdy, tak proto, že takový opravdu je. Je ale také úplně skvělý. Když byl před pár lety v Seattlu, šla jsem se tam podívat. Moc ráda bych tam jednou šla jako moderátor, místní rozhlas ale nemá dostatečný ohlas po celých Státech.

Naproti mně si Paloma sype do jogurtu lněná a chia semínka. Každé ráno dorazí přesně v osm a odchází přesně ve čtyři hned po odpolední poradě.

„Mimořádná porada?“ ptám se jí. Teď nikoho nového nenabíráme, Dominik byl poslední, kdo k nám přišel před tím, než k tomu rozhodnutí došlo. Napadlo mě, jestli tahle porada nemá něco společného s financemi stanice.

Paloma si míchá jogurt. „To se jen Kent předvádí. Víš, jak to má rád. Asi bude další fundraisingová kampaň nebo něco takového.“ Paloma už tady pracuje přes dvacet let, a pokud z toho není nervózní ona, možná se nemusím bát ani já. „Nemáš náhodou nějaká chia semínka, co? Právě mi došla.“

I když jsem chia semínka v životě nejedla, sáhnu do zásuvky pod stolem a vytáhnu plný pytlík.

Tohle přesně má dobrý produkční umět. Naučila jsem se odhadnout, co Paloma bude chtít ještě před tím, než si to sama uvědomí, a předvídat všechno, co by mohla

potřebovat. Pokud není moderátor spokojený, na pořadu se to hned promítne. Lidé milují Puget Sounds právě kvůli Palomě a Paloma dokáže být tak dobrá kvůli mně.

„Ty jsi poklad,“ řekne a posunkem ukáže na jogurt. „Doslava. Co bych si bez tebe počala?“

„Jedla bys hnusný jogurt přece.“

Kdysi jsem se jí hrozně bála. Jako malá jsem poslouchala její ranní zprávy, a když jsem nastoupila a poprvé s ní mluvila, málem jsem ze sebe nevydala ani hlásku a nemohla jsem uvěřit, že je skutečná. Puget Sounds byl její nápad a dnes není zas tolik žen, které moderují veřejnoprávní rádio. A těch queer je ještě méně.

Palomě je přes čtyřicet, nemá děti a její manželka je profesorkou dějin umění. Každé léto spolu odjedou na dva týdny někam daleko a pak se vrátí s historkami o tom, jak se ztratily, nebo jim došlo jídlo, nebo jen těsně unikly nějakému divokému zvířeti. Ale když je tady, řídí se tak přesným denním rozvrhem, že by trvalo týdny zaučit někoho nového, kdyby odešla.

Paloma si upraví temně modrozelenou pletenou šálu a odnese si jogurt do konferenční místnosti. Je okamžitě jasné, že se děje něco vážného. Všichni se tváří ponuře a nikdo se nedívá na mobil. I ti, co i brzy po ránu srší energií, teď srší o něco méně.

Paloma možná nervózní není, ale já postávám ve dveřích a přepadá mě nepříjemný pocit. Přesně takhle jsem se vždycky cítila, když měla Ameena přestávku na oběd jindy a já si neměla ke komu sednout. Porada mi stále připadá jako uzavřený klub, na který jsem se dostala nějakým podvodem.

Na konci chodby se objeví vysoká postava ve světle modré proužkované košili a já stisknu zápisník pevněji. Dominik má dnes na sobě džíny, což u něj není obvyklé. Jsou